

Ловци на злато

Изъ историята на единъ непотрѣбенъ металъ

Не всичко, което блести, е злато, — казва народната пословица. Но златото блести и затова открай време е привличало хората. Нѣма съмнение, че златото е първиятъ металъ, познатъ на хората. И макаръ въ практическия животъ златото да е единъ почти непотрѣбенъ металъ, нему е прикачено името „благороденъ“, защото въ природата се срѣща само самоородно — съ малки примѣси на сребро.

Златото, което се е добивало въ древността изъ пѣсъцитѣ на рѣкитѣ въ Лидия, съдържало 20% сребро, приличало е на кехлибаръ, затова старитѣ гърци го наричали „електронъ“. За лидийския царъ Крезъ е останало да се разказва на вѣчни времена, че той е билъ човѣкъ, който е плувалъ въ злато. Златото е било винаги желано отъ хората. Отъ единъ храмовъ надписъ въ Карнакъ се вижда, че фараонътъ Тутмозисъ III, въ XV вѣкъ преди Христа, е искалъ да му се

Единъ отъ най-старитѣ паметници на човѣчеството изъ историята на златото. Приказната украса на сумерийската княгиня Шубадъ, намѣрена въ Уръ, въ Месопотамия. Следъ петъ хиляди години, презъ които златото и благороднитѣ камъни отъ украсата на тая княгиня сж били скрити въ каменната гробница, тѣ отново блестятъ на слънчевитѣ лъчи, като пратеници отъ единъ далеченъ, далеченъ свѣтъ.